

BAKOS ANDRÁS

Egy jobb év

Jobb években sötét felhő
a tiszavirágzás, hangja, mint
a szélfújta fűzfaleveleké,
elnyomja a csónakmotor zúgását.
Le is kell állítani, mert ott, benne
csak evezni szabad, a kérész így is
ráakadhat hajra, ruhára, de nem
érinthető. Védett. Nézni szabad,
ahogy fiadzik és pusztul, nemzeti
vagyon. Anyám beengedte magát
kötéllel, csónakon, és evezővel
csapkodta, befőtt üvegbe
gyűjtötte nekünk: tűzzük horogra
nyugodtan, ilyenkor úgyis csak
ezzel lehet halat fogni, ne legyünk
élhetetlenek. Akkor valamiért
kevesebb repült, most több.
A harcsák háta szinte megszárad
a levegőn, már nem is merülnek
le, nyitott szájjal úsznak előre
a felszínen, falják a hulló virágot.
A gardák, jászok fölugranak, azt
kapják el, amelyik még repül.
Kishalak és nagyok is. Bár
megfoghatatlanok, mégis jó látni
őket gyöngé pillanataikban.
Fönről óriás tengeri sirályok
ereszkednek bele a felhőbe,
a parti fákról rigók, jégmadarak,
cinegék, fecskék rúgják el
magukat egy-egy körre, sohasem
eredménytelenül. Reszket
a szárnyuk, a vékonyabb gally
is a lábukkal együtt, annyira

fáradtak, de most érdemes
enni. Csak a kérész nem eszik.
Levegővel szívja tele minden
üregét, hogy könnyebb legyen,
így is rosszul, csapongva repül.
Amelyik megmarad, elindul
folyással szemben a békés halál
felé. Megyek velük, fölsegítem
és elengedem azokat, amelyek
a taposórács réseibe hullanak.
Ezt sem lenne szabad, de senki
sem látja – és anyám se mondja
már, kisfiam, el vagy te varázsolva.

HERMAN DE VRIES: TO BE ALL WAYS TO BE